

Obsah

Slovo úvodem	9
Předmluva.....	11
Výběr plemene	13
Pes na ostrahu pozemku.....	16
Rotvajler a ostraha objektu.....	16
Border kolie versus bernský salašnický pes	17
Temperament Jacka Russella	20
S rhodeským ridgebackem na cvičiště?.....	21
Australský ovčák na hlídání i k dětem	21
Cane corso ve službě a jeho správná výživa	22
Německý ovčák nebo československý vlčák?.....	22
Soužití se psem	25
20 zásad k zapamatování.....	27
Navázání kontaktu s dospělým psem	28
Postup při přebírání dominantního psa – shrnutí.....	31
Seznamování dospělých psů.....	33
Velký pes v malém bytě?	34
Postavení psa ve smečce.....	34
Vrčí při krmení.....	36
Všežravá kokršpanělka	36
Zákazový povel „ne“ a vrhačka	37
<i>Co je vrhačka, kde jsou její výhody a jak na to?</i>	<i>37</i>
Běhání u kola	40
Změna v chování	40
Cestování autem	41
Štěkání a vytí psa v bytě	42

Vytí psa v bytě II.....	43
Lov zvěře	43
Nervozita z cestování	45
Pronásledování aut a chůze u nohy	46
Pes si bere potravu od cizích lidí	47
Vytváření základních návyků.....	48
Odmitání nalezené potravy	48
Odmitání podávané potravy.....	49
Pes skáče na lidi	50
Pamlsky a učení pozornosti.....	51
Psychika psa při problémech v rodině.....	53
Strach z vody.....	53
Pes nehlídá.....	54
Pes v nepřítomnosti pána devastuje byt.....	56
Pes v nepřítomnosti pána devastuje byt II.....	58
Pes si vynucuje pozornost štěkáním	60
Reakce na hluk, strach ze střelby.....	61
Týraný pes v nové rodině.....	63
Jak odnaučit kousat štěně československého vlčáka? ...	66
Výcvik	69
Jak často cvičit a kolik?	71
Jak vychovávat a cvičit štěně?	72
<i>Trestání psa</i>	<i>73</i>
Problémy s přivoláním.....	75
Upoutání pozornosti psa.....	76
Pamlsky a soustředění na psovoda	76
Učení pozornosti.....	77
Elektrický obojek.....	78
Problémy při zdolání překážky.....	79
Útěky psa – přivolání.....	79
<i>Tulák potřebuje</i>	<i>80</i>
Vliv cizího psa na výcvik.....	81
<i>Postup při učení přivolání.....</i>	<i>82</i>
Aportování	83
Výcvik hluchého psa.....	84
Pes odmítá stopovat cizí stopy.....	85
Pes na stopě příliš táhne.....	86

Strach způsobující výkyvy v poslušnosti psa.....	87
Výcvik loby	88
Výcvik ustrašeného, apatického psa	93
Pes stále utíká	96
Agresivita	97
Útoky na cizí psy.....	98
Útoky na cizí psy a podrobnější návod řešení psovodem	99
<i>Jak se kastrace odráží na sociálním chování smečky?</i>	102
Útoky na cizí psy III	103
Útoky mezi psy jedné smečky	103
Útoky na psy i lidi	104
<i>Postup nápravy</i>	105
Útoky na člena rodiny.....	106
Útoky na cizí lidi.....	108
<i>Hlazení psa</i>	109
<i>Jak tedy na to?</i>	109
<i>Nežádoucí reakce po delším hlazení</i>	111
Útoky ze strachu.....	112
Útoky na členy rodiny	113
Útoky na děti	115
Útok na pána	116
Útok na pána II.....	117
Změna hodnostního postavení	121
Ptáte se, kdy poznám, že je již ten můj „brek“ za vodou?	124
Nepředvídatelné útoky na cizí lidi	124
Útoky na kolemjdoucí.....	124
Agresivita ke štěněti	125
Útoky na pána i cizí lidi	126
Jak se psem cvičit a pracovat?.....	133
I.	133
II. Povel „Sedni!“	133
III. Povel „Lehni!“	134
IV. Povel „Zůstaň!“	134

V. Povel „Vstaň!“	135
VI. Povel „Hodný, buď tady, zůstaň!“	135
VII. Povel „Běž na místo!“	136
VIII. Povel „Volno!“	137
IX. Povel „Ke mně!“	137
X. Povel „K noze!“	138

Slovo úvodem

Výcvikové příručky obvykle mají svůj ustálený sled rad. Od toho, jak si počínat při výchově malého štěněte, až k návodu, jak cvičit jednotlivé disciplíny na zkoušky. A jaksi samozřejmě vždy předpokládají, že vše jde ideálně. Autor poradí, co má učinit člověk, aby psa přiměl udělat to, co po něm právě teď chce. A pes to samozřejmě udělá. Když jsem před lety psala podobnou základní příručku výchovy a výcviku psa (s výcvikářem, kterého jsem od té doby měla upřímně ráda), už tehdy jsem měla problém. Co když to ten pes neudělá? Ale udělá, nemůže jinak, odpovídal vždy Standa. A skutečně – pes to udělal, jak ON chtěl. Pro jistotu jsem to zkusila také. Tušíte správně. Bez valného výsledku.

Knížka, kterou držíte v ruce, se trochu vymyká běžným výcvikovým příručkám. Jsou v ní odpovědi na dotazy, které většinou došly do naší redakce, nebo přímo panu Eichlerovi. Jsou to dotazy lidí, kteří si v určitých situacích nevědí rady se svým psem. A to je na těchto dotazech právě cenné. Ta rozmanitost situací, které by si výcvikář, jenž to se psy umí, nikdy nevymyslel ani v nehlubším snu. Přesto jsou si všechny dotazy v něčem podobné. Chtějí nalézt správné řešení. Umět být pánem svému psu. Protože ani pes nemůže být spokojen, není-li řád věcí v pořádku.

Ivo Eichler má všechny psy rád. Ale nejen to. On jim rozumí.

A to se bohužel nedá říci o každém, kdo se dnes výcvikem profesionálně zabývá.

Přeji vám, abyste si našli v této knížce rady právě pro sebe a abyste se uměli se svým psem „domluvit“.

Zuzana Trankovská

Předmluva

Vážení čtenáři, sami víte, jak může být rok dlouhý. Stejně tak si však jindy uvědomíte, že utekl jako voda.

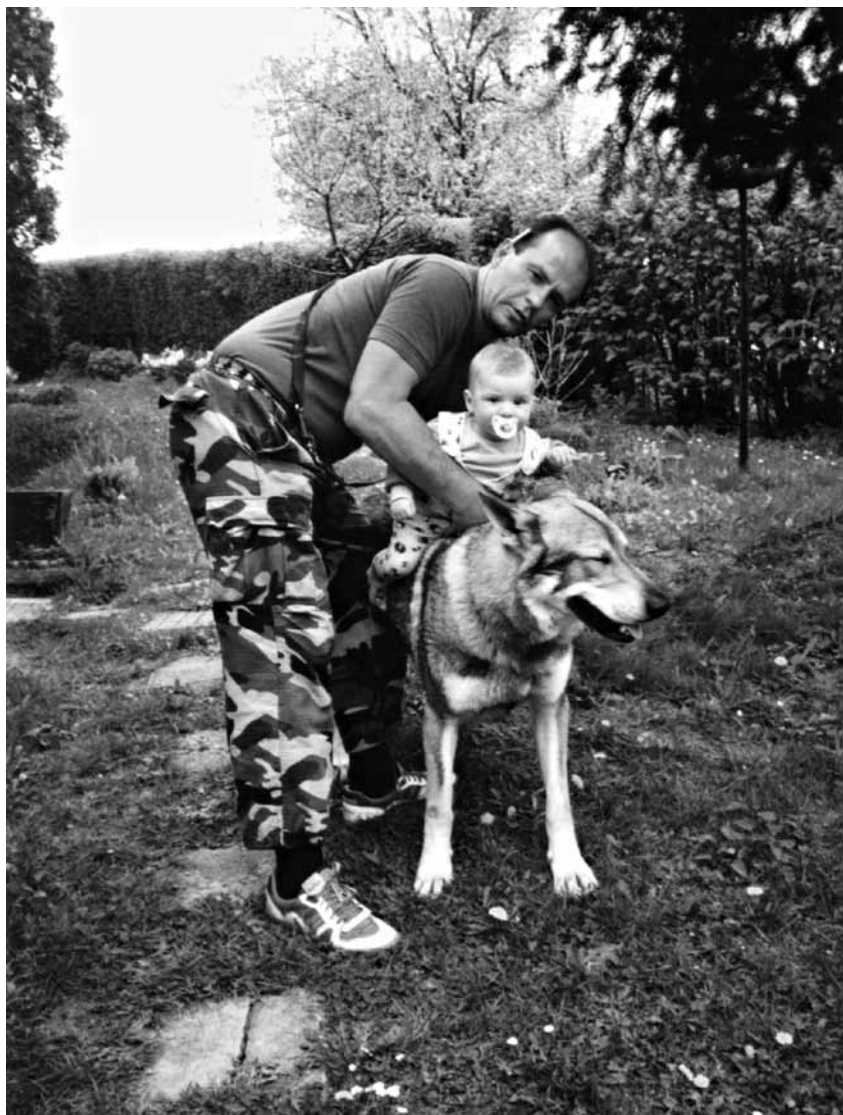
Od prvního vydání této knihy uplynulo již téměř dvanáct let a za tu dobu jsem získal několik důležitých zkušeností, jež mne posouvají při výcviku psů někam dál. Původní knihu o problémovém chování psů jsem tedy částečně pozměnil, rozvinul a přidal několik zásadních dotazů týkajících se uklidnění, případně převýchovy velmi nebezpečných psů. Právě jim se věnuji vedle těch pohodových již drahně let a neustále rozšiřuji své vědomosti. Za jejich počátek považuji absolvování poddůstojnické školy psovodů ministerstva vnitra na začátku osmdesátých let a následné působení jako rotní instruktor psovodů na hranicích tehdejší ČSSR.

V rukou držíte publikaci, v níž odpovídám na nejčastější dotazy, tak jako jsem psal všem potřebným jednou měsíčně po mnoho let do poradny největšího kynologického časopisu v naší zemi. Ve svých poradnách se specializuji především na své zkušenosti s převýchovou a výcvikem problémových psů všemožných ras a velikostí.

Ponořte se tedy po létech do obnovené a rozšířené naučné knihy, kde se detailně dozvíte nejen, jak se pes naučí třeba pouhé přivolání, ale kde především zjistíte, jak řešit další *problémové chování psů*.

Dále doporučuji navštívit mé stránky www.psi-tabor.info či www.ivoeichler.cz

Ivo Eichler
RÁMO – výcvik psů

Pro spokojený a klidný život s vaším psem je důležité jeho správné zařazení do hierarchie rodiny-smečky.

Výběr plemene

Štěně by si každý budoucí majitel měl vybrat tak, aby až opadne prvotní nadšení, nebyl pes spíše na obtíž. Plemeno a velikost psa by si proto každý měl zvolit podle toho, zda chce společníka do bytu, či hlídače do kotce, zda s ním bude intenzivně pracovat a cvičit, nebo mu jen chybí čtyřnohý kamarád.

Pokud máte s volbou štěněte jasno a rozhodli jste se pro psa s průkazem původu, je dobré se seznámit s plemennou hodnotou rodičů, jejich pracovním výkonem, případně s tím, jak dopadají na výstavách. Při samotném výběru bude nakonec rozhodovat projev a chování konkrétního štěněte. Štěně by mělo být veselé a jeho temperament hodně prozradí o tom, co od něj budeme moci očekávat. Výborné je, pokud máme možnost seznámit se i s rodiči pejska a pozorovat je. Většinou to však bývá možné jen u matky. Pokud je fenka bázlivá a roztěkaná, je lepší vzít včas nohy na ramena. Své vlastnosti předává fena štěňatům a její chování se pro ně stává vzorem. Nermalou roli hraje také její chování k pánovi a cizím lidem, protože štěně svůj vzor sleduje neustále a neustále se od něj učí.

O povaze štěněte napoví také jeho reakce po odvedení matky z dohledu. Některé štěně začne úpěnlivě „plakat“ a dovolávat se jí, jiné se okamžitě samo zabaví. Stejně tak je možné přenést štěně do jiného prostředí bez feny i sourozenců a tam sledovat, jak se se situací vyrovná.

Pokud budete chtít psa na obranu, zvolte samozřejmě psa dominantního. Takového, který např. při krmení zažene ostatní štěňata atd. Je ale třeba potom počítat s jistými problémy a včas začít s výcvikem základní poslušnosti a se správným zařazením psa do vaší „smečky“.

Jiná kritéria budou samozřejmě platit, když ze svého psa budete chtít vychovat dobrého stopaře. V takovém případě bych poradil několikrát zopakovat zkoušku, kterou jsem se naučil od pplk. Jiřího Dvořáka. Test se provádí ve třech týdnech věku štěněte, v době, kdy začíná chodit.

Do dolíku v hlině vložíme kousek mletého masa a štěňata rozestavíme kolem něj v okruhu asi pěti metrů. První štěně, které zavěťfí, natočí se a začne se batolit, je to pravé. Vliv mají samozřejmě různé momentální okolnosti, a proto je dobré prověrku nosu provádět opakovaně. Toto sledování může trvat až do čtvrtého týdne věku, kdy se začnou štěňata více pohybovat. Při výběru je také důležité, jak je osoba, která štěně vybírá, zkušená.

Někdo další zase bude hledat dobrého hlídače ke svému domu. Potom je třeba se zaměřit na štěně, které si po vypuštění na dvůr nevšímá nás, ale vydává se na průzkum okolí. Také musí být dobře pohyblivé.

Pokud je někdo v kynologii začátečník a nemá dosud se psy žádné zkušenosti, měl by upřednostnit psa spíše flegmatického, který raději vyčkává na povel a rozhodnutí svého pána. Takové štěně se většinou nehne z místa, na které jsme ho položili. Jestliže je štěně bázlivé, bude pravděpodobně v dospělosti dobře hlídat, pokud nebude v bezprostředním nebezpečí.

Jaká čtyřnohá osobnost se nakonec stane dalším členem vaší rodiny, záleží jen na vás. Pokud ale narazíte na psíka, který vás bude hltat očima, vezměte si ho. Určitě to bude to správné zvíře a bude jen na vás, jaký společný život s ním prožijete. Vybírejte proto především srdcem! A že tamto štěně je krásnější? Volba je samozřejmě jen na vás, ale „chlupáček“, který vás od prvního okamžiku upřeně sleduje a vybral si vás, může být tím pravým.

Cane corso nebo jagdteriér? Klidně oba.

PES NA OSTRAHU POZEMKU

Jaké plemeno by bylo nejvhodnější na hlídání cca pětihektarového pozemku? Rozhoduji se mezi komondorem, kavkazským pasteveckým a středoasijským pasteveckým psem. Důležité je, aby pes mohl být celoročně venku. Dosavadní zkušenosti mám s chovem německých ovčáků a neapolských mastinů.

Z uvedených plemen by nejvhodnější byl asi „středoasiat“. Jeho velkou výhodou je snadná údržba srsti a velmi dobrá přizpůsobivost klimatickým podmínkám. Středoasijský pastevecký pes se běžně používá při volném střežení objektů, protože jakmile se seznámí se svým revírem, hlídá ho velmi dobře. Povaha individuálního zvířete může samozřejmě být, jako i u jiných ras, různá, a proto bude záležet na výběru a dobrém výcviku zvířete.

Nezbytné samozřejmě je, aby majitel po pořízení psa pozemek řádně oplotil, uzamkl a výrazně označil varovnými cedulkami.

ROTVAJLER A OSTRAHA OBJEKTU

Na ostrahu objektu bych si rád pořídil psa, rotvajlera. V teplých dnech by byl venku v boudě, přes zimu ve vytápěné vrátnici. Rád bych se jen ujistil, že rotvajler nepatří mezi tzv. „psy jednoho pána“, že by mohl při mé delší nepřítomnosti poslouchat i ostatní strážné. Nebyl by na ně pes agresivní? Budou moci psa krmit i ostatní a neuškodí to našemu vzájemnému vztahu?

A protože nepočítám se psem jen na hlídání objektu, ale také na delší turistiku, chci se zeptat, zda je i na tento účel rotvajler vhodný. Nebyl by vhodnější německý ovčák nebo dobrman?

Pro strážní službu je nevhodné, aby byl pes umístován ve vrátnici. Tím se dosáhne hned dvou negativ. Zaprvé pes zchoulostiví a díky častým kontaktům s cizími lidmi (většina vrátnic je „průchoďák“) otupí a přestane být ostražitý. Rotvajler je zdatný a otužilý pes, kterému chlad vyhovuje. V kotci, který je

vhodné ve strážném objektu umístit, může pes kdykoli upozornit na příchod, aniž by s nimi přicházel do přímého kontaktu. Z kotce je možno psa kdykoli vyzvednout na obchůzku objektu, případně jej v noci nechat běhat volně.

U tohoto plemene, stejně jako i u jiných běžně používaných strážních psů, nebývá návyk na více pánů problém. Pes si vytvoří svou „vnitřní smečku“, kde může zaujímat místo až na konci hierarchie. Jednoho z pánů zpravidla chápe jako dominantní, vůdčí osobu, a tou by měl být samozřejmě majitel. Bude jen na něm, jaký vztah si se psem vybuduje a zda právě on bude pro psa ten první ve smečce. V tomto konkrétním případě nebude patrně problémem pes samotný, ale spíše kynologická zkušenost či nezkušenost ostatních strážných. Pokud nejsou kolegové dostatečně zkušení, doporučil bych raději německého ovčáka. Toto plemeno si snadněji zvyká a nebude u ostatních strážných vyvolávat strach.

Pokud jde o podávání potravy, je třeba dodržovat pravidlo, že se pes krmí až po službě, což u strážců bývá obvykle ráno. Není vhodné dobu krmení střídat. Samotné krmení se dá dobře využít k seznamování psa s ostatními strážnými.

Na turistiku se rotvajler moc nehodí. Tento pes špatně snáší vyšší teploty a při dlouhodobé námaze může zkolabovat. Z běžných strážních plemen je na dlouhé výlety nejhodnějším psem německý ovčák. Navíc by asi nebylo dobré vodit psa do služby „ztahaného“ z celodenní chůze, a tak by asi bylo nejlepší pořídít si psy dva. Na dlouhou turistiku by pak byli nejhodnějším společníky psi, kteří mají blíže k přírodě, jako je československý vlčák, husky, malamut atd. Tato plemena jsou k neutahání, a pokud jde o spaní, mohou spát „snad i v potoce“.

BORDER KOLIE vs. BERNSKÝ SALAŠNICKÝ PES

Rád bych si pořídil psa a rozhoduji se mezi bernským salašnickým psem a border kolii. Tato plemena zde nejsou dosud příliš rozšířená, a tak bych rád poprosil o pár informací. Jsem začátečník a od svého budoucího psa očekávám, že bude přátelský, ale přesto dobrý hlídač, otužilý a s dobrým vztahem k vodě. Chtěl bych psa vychovatelného, který není útočný na zvířata, zvláště na koně.

Obě uvedená plemena sloužila původně jako pomocníci na selských dvorech a jako naháněči stád. Jako doprovodného psa ke koním, kde patrně nebude příliš času se psovi věnovat, bych doporučil spíše bernského

salašnického psa. Je to velmi milý a nenáročný pes. Border kolie vyžaduje cílený výcvik.

Rozdíl mezi těmito plemeny je také ve velikosti. Bernský salašnický pes patří mezi velká plemena, pes dosahuje 64–70 cm, fena 58–64 cm, a svou velikostí vzbuzuje přirozený respekt. Border kolie dosahuje 53 cm. Feny jsou trochu menší a nízká tělesná hmotnost dovoluje lehký a vytrvalý pohyb bez očividné námahy. Bernský salašnický pes cokoli dělá se svým pánem, dělá rád. Původem selský pastevecký pes je také dobrý hlídač a lze jej použít například i k tahu. Profesor A. Heim o bernském salašnickém psu již v r. 1914 prohlásil: „Zdá se mi, že bernský salašnický pes je pro svou souměrnost a své nádherné vybarvení pravděpodobně ten nejkrásnější pes, kterého jsem kdy viděl. Jiná plemena jsou zajímavá a svým charakterem i krásná. Bernský salašnický pes se mi zdá krásný právě proto, že je normální. Od pravěku známému ‚domácímu psu‘ se podle mého názoru nepodobá žádné plemeno více než bernský salašnický pes. Pro děti je to nejlepší kamarád při jejich hrách. Povahou je přátelský a spolehlivý. Ochotně a radostně plní úkoly, které jsou mu svěřovány. Je živý a velmi pohyblivý. Není to žádný rváč, nedivočí, netoulá se, nechává na pokoji kočky i drůbež.“ S popsánými názory na toulání bych byl ale opatrnější, protože dva bernské salašnické psy, Astora a jeho družku, jsem poznal osobně a přes útky to byli profesionálové. Pravdou ovšem je, že v dnešní době mají psi jiné podmínky než na přelomu století. Každý pes, je-li bez práce a dohledu, si postupně zvětšuje své teritorium.

Border kolie je pracovní pes sloužící v zemi svého původu, jak ve městech, tak i na vesnicích, jako hlídač. Je to pes chovatelů ovcí. Ovce nahání tiše, svým typickým přikrčeným způsobem. Border kolie jsou stále nejlepšími naháněcími psy světa. Jde o psa střední velikosti, příjemného zjevu, s nenáročnou péčí o srst. Je mimořádně citlivý a poslušný. Border kolie má být živá, pozorná, učenlivá a inteligentní, nesmí být nervózní a agresivní. Dva typické rysy se u tohoto plemene vyžadují: plíživá chůze s dopředu vystřčenou, nízce nesenou hlavou a oko při nahánění fixující se na zvíře. Štěkot při práci je tomuto plemenu cizí. Pozoruhodnou vlastností je potřeba pracovat a být stále v pohybu. Border kolie potřebuje psovoda klidné povahy, který se přizpůsobí a vyhoví její enormní touze po aktivitě.

Pokud by byla border kolie často a dlouhodobě zavřená v místnosti, byla by vážně frustrována. Nedostatek aktivity je pro ni nesnesitelný a nakonec vyvolává vlastní iniciativy, které končí útky, nebo dokonce i sebe-poškozováním.

Ukazování zubů bernského salašnického psa.

„Borderky“ se učí velmi rychle, ale vyžadují od svého pána energické jednání. Rozhodný hlas, odstupňované povelové znaky, povzbuzující způsob chůze. Protože jsou velmi fixovány na svého pána, reagují okamžitě. V našich podmínkách jsou proto ideální pro výcvik agility.

TEMPERAMENT JACKA RUSSELLA

Mám ročního, velmi temperamentního Jack Russell teriéra. S přítelem jsme mu vždycky věnovali maximum našeho volného času, tedy zejména můj přítel, který na rozdíl ode mne ještě studoval, takže byl často doma i během dne. Před měsícem jsme se však s přítelem rozešli a můj Benýšek teď tráví o samotě mnohem víc času, než byl zvyklý, protože do práce prostě chodit musím. Když přijdu večer domů, jdu s ním hned ven, ale ani hodinová procházka náročným terénem, která mu dříve stačila, ho teď neutahá, klidně by lital a skákal až do půlnoci. Měla bych s ním cvičit agility nebo nějaký jiný psí sport? Poskytně mu to dostatečné „vybití“?

Jack Russell teriér je malé plemeno s velkou vitalitou. Proto je vhodné dát psu jistý řád, případně umožnit náhradní chování jste-li v práci. Je potřeba psa dostatečně unavit, případně zaměstnat, aby neměl čas se učit nějaké nežádoucí chování (kousání dřeva, trhání povlečení atd.). V době vaší nepřítomnosti bude vhodné psu vyplnit čas, kdy je sám. Nejvhodnější bude podávání rozličných hraček ke žvýkání a hlavolamů. K těm se řadí například koule s různě velkými otvory (nebo navrtnaná hovězí kost), do kterých vždy před odchodem nacetete kousky masa, konzervy, sýrů, rybiček atd. Škála potravin, jež zde jdou využít, je rozsáhlá. Jde nám o pestrou skladbu pochutin, které budou pro psa zajímavé. To by nám mělo vyplnit potřebný čas, kdy pes nebude spát. Aby se necítil tak sám, pouštějte mu také potíchu rádio.

Dále doporučuji psa zaměstnat pro něj náročnějším výcvikem. Není nutno tolik chodit, jako spíše zatížit jeho centrální nervovou soustavu cviky, jež jej psychicky unaví. K těm patří učení stání na stole, žehlicím prkně, žebříku, kdy postupně přiřazujeme i prosté cviky na nich. To jsou cviky, kterým se můžeme věnovat doma. Venku pak doporučuji začít psa učit stopovat. Jde o psychicky náročnou práci, jež psa dostatečně unaví. Dále pak je vhodná návštěva cvičiště a běhání agility. Již jen učení nových cviků a střídání skokovek a dalších překážek psa zpočátku dostatečně unaví. Později pak k vybití napomáhá cílený běh a velká variabilita střídání překážek.

S RHODESKÝM RIDGEBACKEM NA CVIČIŠTĚ?

Před nedávnem jsme si pořídili štěňátko rhodéského ridgebacka. Chtěl bych s jeho výchovou začít co nejdřív, abych něco nezanedbal. Podle některých knih a internetových článků prý ridgeback nepatří na cvičiště a třeba obranu by neměl nacvičovat vůbec, protože by se mohl stát agresivním. Údajně je nejlepší cvičit ho individuálně. Je to pravda? A co si mám pod pojmem „individuální výcvik“ představit?

Doporučuji štěně vychovávat od nejtělejšího věku. Doporučuji návštěvu cvičiště, kdy nejen majitel získává potřebné informace, ale jejich návštěva napomáhá dostatečné socializaci štěněte.

Tvrdit, že u ridgebacka není vhodné dělat obrany, je stejně nesmyslné, jako u kteréhokoliv jiného psa velkého plemene. Velmi záleží na důvodu, proč jej máme, typu vyšší nervové činnosti konkrétního psa a jaké má povahové nedostatky. Nevyrovnané jedince naopak doporučuji pomocí obrany uklidnit a v jednání srovnat. Tvrdit, že obranný pud je mu dán a přípravu předem nepotřebuje, je nesmyslné stejně, jako hodit neplavce do hluboké vody. Již před léty jsem se s podobným nesmyslným tvrzením setkal. Nejedna rádoby kapacita přes toto plemeno tvrdila, že se pes nesmí učit obrany, že je mu to dané, že bude jinak zlý. Tito chovatelé pravděpodobně nepoznali ridgebacka neurotického, bázlivého, případně nevychovaného a zkaženého.

Jak si „individuální výcvik“ představit? Není to způsob, kterým by se měla učit jen jedna rasa. Je pravda, že na výcvik patří rhodéský ridgeback spíše mezi ty náročnější. Pes jakéhokoliv plemene se zpočátku učí v nerušeném prostředí, aby jej nic nerozptylovalo. Dokonce je to jedna z podmínek vytváření nových návyků. Představte si například učení cviku přivolání, tehdy psa rozptyluje třeba i přítomnost známé osoby, stejně tak třeba cizí prostředí či nepřívětivé počasí. Teprve později, po zvládnutí základů cviku, se pozvolna vystavuje těžšímu prostředí a na rušivé vlivy by měl být zatím již zvyklý, nebo se učí na ně nereagovat a naučený cvik i zde plnit.

AUSTRALSKÝ OVČÁK NA HLÍDÁNÍ I K DĚTEM

Uvažujeme o koupi psa. Jelikož máme dům s velkou zahradou, chtěli bychom zvolit nějaké „hlídací“ plemeno, které ale zároveň dokáže vyjít s dětmi. Hodí se pro tyto účely australský ovčák? A jakým způsobem bychom měli takového psa cvičit?

Osobně každému radím, aby si vybral takové plemeno, které je favoritem v jeho mysli. Osobně však k hlídání doporučuji psa služebního plemene. Děti například vyloženě zbožňují němečtí boxeři. Australský ovčák je plemeno především pracovní, s potřebou velké zátěže a únavy psychiky. V knize plemen je psáno: „...toto plemeno patří k nejoblíbenějším rodinným a pracovním psům ve Spojených státech. Je to pes westernových jezdců. Na rodeu zůstává spolehlivě u obytných vozů nebo stanů, aby je střežil. Srdnatě napadne každého, kdo se přiblíží k majetku pána. V rodině miluje děti, hraje si s nimi a chrání je. Tito psi jsou příjemnými rodinnými psy, potřebují ovšem hodně zaměstnání.“ Tolik v krátkosti, co se o plemeni píše v odborné literatuře.

Jedná o snadno cvičitelné pracovní plemeno, které doporučuji cvičit podobně jako plemena jiná a navštěvovat kynologické cvičiště. Tam si již druh výcviku vyberete.

CANE CORSO VE SLUŽBĚ A JEHO SPRÁVNÁ VÝŽIVA

Ráda bych se stala celníkem nebo členem bezpečnostní služby. Jako psa pro případnou službu jsem si zvolila cane corso. Myslíte si, že by toto molosovité plemeno bylo vhodné? Také mě zajímá, kdy je ideální podávat krmivo, aby byl po dobu služby „aktivní“.

O plemeni cane corso mohou říci jen to, že je to sebevědomý, vyrovnaný pes s nízkým prahem dráždivosti. Je to skvělý obranář. Jestli bude správně vycvičen, nepochybuji o tom, že je vhodný ke strážní a doprovodné službě. Otázkou spíše je, jak ho v práci zabezpečíte v zimním období.

Co se týká krmení, u služebních psů platí, že se krmí až po službě. Po denní službě či výcviku večer, po noční naopak ráno. Tím se docílí jeho aktivní činnosti během služby. Hladový pes je vždy aktivnější než nakrmený.

NĚMECKÝ OVČÁK NEBO ČESKOSLOVENSKÝ VLČÁK?

Mám za sebou již pětiletou chovatelskou a cvičitelskou zkušenost s německými ovčáky. Nyní uvažuji o koupi dalšího psa a nedokážu se rozhodnout mezi dalším německým ovčákem a československým vlčákem. Osobně se mi velmi líbí exteriér československého vlčáka pro jeho přírodní vzhled, ale

Štěně australského ovčáka.

neznám nikoho, kdo by s tímto plemenem měl dostatek zkušeností. Jaké jsou rozdíly mezi oběma plemeny z hlediska služebního výcviku?

Československý vlčák byl původně vyšlechtěn pro náročnou službu u pohraniční strážě. V době, kdy jsem se k nim dostal, jsme jim říkali „vlci“. Můj názor na ně tenkrát nebyl moc příznivý, protože to bylo plemeno velmi mladé, exteriérově i povahově ještě nevyvážené. Někteří psi byli plaší, bázlivi a zákeřní, jiní zase ostří a nebezpeční, ale našel se mezi nimi i flegmatik. Přes to všechno mělo toto plemeno jedno velké plus – schopnost přežít ve volné přírodě, protože je velmi dobře odolné vůči povětrnostním vlivům.

Jako doprovodného psa do strážní služby ho lze tedy doporučit, ale horší to je s jeho samostatnou prací. Mnozí psi totiž ke správné reakci potřebují podporu psovoda nebo smečky. Proto se takoví psi většinou používají ve dvojicích, a pokud někdy slouží československý vlčák sám, musel být vybrán z velkého množství psů.

Zvláštností tohoto plemene je, že je málo „štěkavé“ a je třeba u něj výstražný štěkot zvlášť podporovat. To je další důvod, proč se příliš nehodí na samostatnou ostrahu objektu. Při výběru vhodného jedince je dobré navštívit nějakou výstavu, kde je možno si psy prohlédnout a ověřit si vlastnosti rodičů. Samotný výcvik československého vlčáka je oproti německému ovčáku náročnější.